

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Β. L. WHITE

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Ν και δέν είχε βραδιάσει ακόμα, μιὰ ελαφρά ομίχλη θάμπανε την άτμοσφαίρα...

“Η μίς Λούκ ήταν τρομερά δειλή και καθώς στεκόταν μπροστά στο άνοιχτο παράθυρο του σαλονιού της βίλλας της, στο Σώρρεν, ένοιωσε έξαφνα ένα δυσάρεστο συναίσθημα φόβου, γίνοντας μιὰ ματιά έξω στον κήπο. Της φάνηκε πώς είδε μιὰ σκιά νά κινητά στο μονοπάτι κι’ ότ άκουσε τούς θόρυθα των ξερών φύλλων κάτω από τά ανάλαφρα βήματα του άγνωστου... Ωστόσο, τό παρουσιαστικό της μίς Λούκ δέν πρόδιδε καθόλου τό δειλό χαρακτήρα της. Ήταν όσοτή άνδρογονακίκα και μάλλον αυτή θά μπορούσε νά προκαλέσει τόν φόβο. Ωστόσο, όταν αντίκριζε κανείς τό γεμάτο φόβο βλέμμα της, έχανε άμέσως την επιβλητική έντύπωση που σχημάτιζε στην άρχή.

—Φαίη, φιδιώρες με’ φρικη ή γεροντοκόρη, είδα τή σκιά ενός ανθρώπου στον κήπο.

“Η μίς Φαίη ήταν ή άγαμημένη άνεμιά της μίς Λούκ κι’ ή πιθανή κληρονόμος της. Ήταν ένα λεπτοκαμωμένο, μελαχρινό κορίτσι μ’ έξυπνα, ζυφρά μάτια.

—“Α, μιὰ αυτό εινε πολύ ένδιαφέρον, θέτσια μου, άπάντησε ή νέα γενιάνας. Δείξε μου, σε ποιά μέρος του κήπου είδες αυτή τή σκιά ;... Δέν βλέπω τίποτε, πρόσθεσε ή Φαίη. Θά εινε κι’ αυτό ένα από τά συνηθισμένα φανταστικά πράγματα που βλέπεις.

“Ήουχασημένη με τή βεβαίωση της άνεμιάς της, ή μίς Λούκ έκλεισε τό παράθυρο, κατέθεσε τις βαρειές κουρτίνες κι’ είπε :

—“Έχεις δικηο, Φαίη... Θά με βρισκεις, άλήθεια, άνόητη με τούς φόβους μου ;

“Η Φαίη την κούταξε και χαμογέλασε. Αυτή ή δειλία της θείας της τήν διασκέδαζε και τήν νευριάζε συγχρόνως. “Η καλή γεροντοκόρη τρώαζε με τό κάθε τι. “Άρκοσε ένας κρότος, μιὰ σκιά, γιά νά τή συγκλονίσει όλόκληρη. Είχε τό παρουσιαστικό άμαζόνιας και τήν καρδιά του ποικτού. “Η βία συνασανθόταν τήν παθολογική αυτή άνωμαλία της και ντρεπόταν γι’ αυτό.

“Προτό προλάθη ν’ άπαντήσει στην έρώτηση της θείας της, ή Φαίη άναγκάστηκε ν’ άπαντήσει σ’ ένα ξαφνικό κουδουνομα τό τηλεφώνου. “Άμέσως κατόπιν έπέστρεψε κοντά στη θεία της και της είπε πώς τήν καλούσαν από τήν άστνομια.

—Θά φύγεις, και θά μ’ άφήσης μόνη μου ; τραύισε ή μίς Λούκ χλωμιάζοντας.

—Σέ μιση ώρα θά έπιστρέψω. Έξέ άλλο, ή “Ελση θά μείνη μαζί σου... Λοιπόν τί φοβάσαι ;

—“Η “Ελση θά φύγν. “Έχει άδεια έξόδου σήμερα. Τί σε θέλει πάλι ή άστνομια ;

—Συνελασάν κάποιον άλλον ύποπτο και θέλουν νά τόν δώ, μήπως τόν αναγνωρίσω.

—“Όχι ! Δέν πρέπει νά πäs. Φαίη. Σού τό άπαγορεύω !..

—Λυπάμαι που δέν μπορώ νά σας ύπακούσω, θεία μου... “Α ! Τί ήταν νά βγώ περίπατο εκείνη τήν ήμέρα !

“Η Φαίη άναπολύσε τόν περίπατο που είχε κάνει λίγες μέρες προτήτερα. Ήταν μιὰ όμορφη χειμωνιάτικη μέρα και θέλησε νά περπατήσει στο δάσος. Ξαφνικά, είχε άκούσει μιὰ φοβερή κραυγή άγανίας. “Έπευσε στο σημείο όπου είχε άκουστή ή φωνή κι’ εκεί, πίσω άπ’ τούς θάμνους, είδε μιὰ γυναίκα νεκρή κι’ έναν άνδρα που έφευγε τρέχοντας και τό όποιου τά χαρακτηριστικά πρόφτασε νά διακρίνη. Ήταν ένας άνδρας μελαχρινός, λεπτός και κοντός. “Η Φαίη έσπευσε τότε στο “Αστνομικό Ταμείο του Σώρρεν και διηγήθηκε όσα είδε. “Η άστνομια συνέλαβε κάποιον ύποπτο, αλλά όταν κάλεσαν τή νέα, εκείνη δέν αναγνώρισε στο πρόσωπό του τό δολοφόνο.

—Θέέ μου, τί έκανες, Φαίη ; είχε φωνάζει ή μίς Λούκ, όταν

έμαθε τήν άνάμειε της άνεμιάς της στην ύπόθεση; αυτή. Γιατί νά μάς έκθέσης στην εκδίκησι του φονιά ;

—Μή ξεγινάς, θεία μου, πώς κάθε άτομο όφείλει νά βοηθά τήν Δικαιοσύνη στο έργο της... είχε άπαντήσει ή νέα.

Δυστυχώς, ή πρόβλεψη της μίς Λούκ πραγματοποιήθηκε. Τήν βία μέρα ή Φαίη έλαβε μιὰ άνώμηνη, άπειλητική σημείωση :

—“Σέ είδα τήν ώρα πωλήνεγα. Βούλασε τό στόμα σου, άλλωώς θά σε συνηρίσω σάν τήν άλλη. “Ο άνθρωπος που κρατά τό λόγο τους

—“Α, τόν άθλιο ! μουμύρισε ή νέα μ’ άγανάκτησι σαν διάβασε τή σημείωση.

“Παρ’ όλο τό θάρρος της, ή Φαίη ένοιωσε από τότε μιὰ άνησυχία. Της φαινόταν πώς κάποιος άόρατος έγθρός τήν παρακολουθούσε και στις ελάχιστες ακόμα κινήσεις της. “Απόφευγε νά πηγαίνει σε μέρη έρημικά και τό βράδυ δέν έβγαине πειά μόνη της.

“Η Φαίη, άφού έτοιμάστηκε νά βγη έξω, ειπε στη θεία της :

—“Θά πώ στην “Ελση νά μη φύγν ώστόσο έπιστρέψω. “Έτσι, θεία Ούτνι, δέν θά μείνη μόνη σου. Ωστόσο δέν ξέρω γιάτί φοβάσαι ; Μιά γυναίκα, με τό επιβλητικό παρουσιαστικό σου, έπρεπε μάλλον νά έμπνέ, παρά νά νιώθην φόβο. Με συγχωρείς γιά τήν παραβολή, αλλά μου θυμίζεις έναν έλέφαντα, ο όποιος φοβάται τά ποντίκια...

“Η μίς Λούκ έγινε κατακκόνη κι’ ή Φαίη σκέφθηκε πώς έσως είχε εκφραστή λίγο σκληρά. “Η νέα πήγε κατόπιν στην κουζίνα γιά νά μιλήσει στην “Ελση. Βρήκε τήν ύπνρτρια, ντυμένη, έτοιμη γιά νά βγη έξω.

—“Η θεία σε παρακαλεί νά μη βγεις ώστόσο έπιστρέψω, “Ελση. “Έγώ δέν θ’ άρπάσω.

—Τί θά καταλάβη ή κυρία άν μείνω ; μουμύρισε ή “Ελση με δυσάρεσκια. “Εκείνη κάβητα στο σαλόνι κι’ έγώ στην κουζίνα. Όθε θά τό καταλάβη άν φύγν.

Τή στιγμή που ή Φαίη έπέστρεψε στο σαλόνι, ένα αυτοκίνητο της άστνομιας στάθηκε μπροστά στην καγκελλένια πόρτα του κήπου. Κατοπιασμένη, ή “Ελση, ή όποια είχε φορέσει πάλι τήν ποδιά της, πήγε κι’ άνοίξε τήν πόρτα στον άστνομικό και τόν έβιασε στο σαλόνι.

—Σας ζητώ συγγνώμη, κυρίες μου, ειπε ο αξιωματικός. “Ελπίζω νά μη σας άνησυχήσουμε άλλη φορά... “Η μίς Φαίη μάς ύποχρέωσε με τις πολύτιμες πληροφορίες της, κι’ ή άστνομική άρχή εινε ευγνώμων και στις δύο σας γιά τήν τόλημη σας και τή συνδρομή σας στο δύσκολο έργο μας.

“Η μίς Λούκ κορδώθηκε, άκούγοντας τά έπαινετικά λόγια του άστνομικού και μ’ ευγένεια συνώδεμα αυτόν και τήν Φαίη ως έξω στο χάλ. “Εκείνη τή στιγμή ή Φαίη ειπε :

—Κύριε άστνομικ, ή θεία μου νόμικε προτήτερα πώς είδε κάποιον σάν κήπο.

—“Α, έτσι ; Αυτό θά τό εξακριβώσουμε άμέσως, ειπε ο αξιωματικός κι’ έσπευσε νά κάνη μιὰ γρήγορη έπιθεώρησι στον κήπο.

—Δέν ύπάρκει κανείς, ειπε τέλος, “Ελπίζω πώς ή μίς Φαίη θ’ αναγνωρίση τόν άνθρωπο που πιάσαμε σήμερα. “Έτσι θά ησυχάση ο τόπος άπ’ αυτή τή σπειρα τών κακοποιών. “Αν αυτός εινε ο άρχηγός, όπως φανταζόμθα, εύκολα κατόπιν θά συλλάβουμε και τούς άλλους.

—Καλή έπιτυχία λοιπόν ! φώναξε ή μίς Λούκ, καθώς οι άλλοι έφευγαν.

—Στις πεντέμισο θά έπιστρέψω, άπάντησε ή Φαίη και τό αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Έσβαρρημένη κάπως, ή μίς Λούκ έπέστρεψε στο σαλόνι. “Ηταν πιο ήσυχη τώρα, που ο άστνομικός είχε έρευνησει τόν κήπο. “Ωστόσο, έκλεισε προσεκτικά κι’ άμπαξοσε τήν πόρτα του σπιτιού. “Αλλά φυσικά, δέν μπορούσε νά φαντασθη ή δυστυχισμένη, πώς τή στιγμή που ή “Ελση είχε άνοίξει τήν πόρτα στον άστνομικό δέν τήν είχε κλείσει πάλι και στο σύντομο αυτό διάστημα κάποιος λεπτός, μικροκαμωμένος άνθρωπος — ή σκιά τήν όποια είχε δη προτήτερα στον κήπο, κι’ ή όποια είχε μείνει ζαρωμένη, άβέβαιη, πίσω από μιὰ κολώνια της βεράντας—

(“Η συνέχεια εις τήν σελ. 853)

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 811)

χε γλυστρήσει σαν έρπετο κι' είχε μιλί στο χάλ άπαράτητος. Κι' όταν ή οικοδόσπινα άμπαρώσε την πόρτα της για περισσότερη ασφάλεια, χωρίς να φανταστή την τραγική αλήθεια, είχε κλείσει μέσα στο σπίτι της τόν τρομερό φωνιά, έναν άθλιο έγκληματία όπλιόμένο μ' ένα ξυράφι, έτοιμο να εκδικηθή ή νέα που τόν κατέβωσε... Τό βρωμερό αυτό έρπετο, είχε κρυφθή πίσω από μερικά έπανωφόρια που κρεμόντουσαν σ' ένα μικρό διάδρομο, δίπλα στη σκάλα. 'Ο άθλιος λούαριε ν' άνοιξη ό ίδιος την πόρτα, ή στιγμή που ή νέα θα έπέστρεφε και να την σκοτώση. 'Ετσι, όταν θα έλειπε από ή μέση ή μόνη αυτή μάρτυς, ό Σκόττι, ό συννεόχος του, θα γλύτωνε πιο εύκολα από τις έπίμονες καταδιώξεις ή άστυνομίας...

'Η μίς Λούκ πήρε ένα βιβλίο και κάθισε σ' μία μεγάλη πολυθρόνα κοντά στο άναμμένο τζάκι. Σέ έ λίγο, ή ύπηρέτρια ή 'Ελση μπήκε στο δωμάτιο.

—Δέν πιστεύω να θηλήσετε τίποτε, μίς, είπε, γιατί, έφθσον δέν πρόκειται να φύγω άκόμα, θα έπαφελήθω ής ευκαιρίας για να έτοιμάσω ή πουτίγκα κι' έπειδή τά χέρια μου θα είναι πασιμένα, δέν θα μπορέσω να έρθω άν τυχόν με φωνάζετε.

—Καλά, 'Ελση, πήγαινε, δέν θα χρειασώ τίποτε.

Δέν είχαν περάσει πέντε λεπτά, κι' ή 'Ελση, ή όποια είχε πή ψέμματα, έτοιμη, ντυμένη, άνοιξε σιγά την εξώπορτα και πατώντας στις μύτες τών ποδιών έσφυε από τό σπύτι. Είχε δώσει ραντεβού με τόν καλό ής και δέν έννοούσε να τόν κάνει να περιμένει. Είχε κανονίσει έτσι τα πράγματα, ώστε ή κυρία της να τήν νομίζε άπασολημένη στην κουζίνα...

Πέρασε λίγη ώρα κι' ή μίς Λούκ σηκώθηκε για να πάη στην κρεβάτοκάμαρά της. 'Ερριξε μία γρήγορη ματιά στο χάλ και ήσυχη, με ή σκέψη πως ή 'Ελση βρισκόταν στην κουζίνα, ξεθαφρμένη από τά λόγια τού άστυνομικού, άρχισε ν' αναβαρηνή τη σκάλα. Κιτάζε τα πανωφόρια, τά πανωφόρια που ήσαν κρεμασμένα εκεί κοντά, και γέλασε μόνη ής, με ή σκέψη πως πιθανόν κάποιος κακοποιός μπορούσε νάνα κρυμμένος κάτω από κάποιο πανωφόρι, τό όποιο τής φάνηκε περιεργά εξογκωμένο. Είχε φθάσει σχεδόν στον άπάνω όροφο, όταν τό ταπέτο της σκάλας έξφυγε κάτω από τό πόδι της και παρ' όλίγο θα έπεφτε, άν δέν κρατιόταν από τά κάγκελλα ής σκάλας. 'Αντελήφθη πως ή 'Ελση, όταν καθάρει ή σκάλα είχε ξεχάσει να τοποθετήση στη θέσι της μία από τις μπρούντζινες βέργες.

—'Ελση! 'Ελση! φώναξε ή μίς Λούκ, μα δέν έλασε άπάντησι.

Θυμήθηκε πως ή ύπηρέτρια έτοιμάζε ή πουτίγκα κι' έτσι δέν επέμεινε περισσότερο.

Όταν έφθασε κανείς στον άπάνω όροφο, βρισκόταν σ' ένα πλατό διάδρομο. 'Από ή μία πλευρά όπνρχε τό δωμάτιο τών ξένων, τό λουτρό και τό δωμάτιο ής 'Ελσης.

'Απέναντι ήσαν ή κρεβάτοκάμαρες ής μίς Λούκ και ής Φαίη. 'Η μίς Λούκ έθαψε όλα τά φώτα. Δέν ής άρεσε να μένι μόνη ής στα σκοτεινά.

Ξαφνικά, άπάνω στην τουαλέττα ής κάμαρας ής, είδε την τσάντα ής 'Ελσης. Περιεργη ήν άνοιξε και βρήκε μέσα διάφορα μικροπράγματα ής Φαίη, κλεμμένα προφανώς.

'Η άναίετη ής ύπηρέτριας ής την έκανε έξω φρενών κι' άποείσισε να ής κάνει αούτηρες παρατηρήσεις. Άοησε την τσάντα, έκε' από ής βρήκε, και κατέθηκε κάτω. Όταν έφθασε στο χάλ, παρατήρησε μ' άπορία πως ό σύρτης ήταν βγαλμένος από την πόρτα, ενώ ή ίδια τόν είχε θάλει 'ταν έφυγε ή Φαίη με τόν άστυνομικό. 'Ανήσυχη μπήκε στην κουζίνα. Μα ή 'Ελση δέν ήταν εκεί, ούτε κανένα άλλο δωμάτιο. Τότε ή μίς Λούκ σιντελήθη πως βρισκόταν όλομόναχη στο σπίτι. 'Η 'Ελση την είχε κοροιδίσει κι' είχε φύγει!

Βράζοντας από θυμό, ή μίς Λούκ ξαναένεθε στην κάμαρά της προσέχοντας να μη γλυστρήσει στο δωδέκατο σκαλοπάτι. Τρέμοντας από τό φόβο ής μοναξιάς της, άρχισε να κυττάζη κάτω από τά κρεβάτια και τούς καναπέδες, μέσα στις ντουλάπες και πίσω από τις κουρτίνες. Όταν βεβαίωθηκε πως κανείς δέν ήταν κρυμμένος ποθεν, κλείδωσε την πόρτα ής κάμαρας ής, πήγε στο παράθυρο και κύταζε έξω.

Όστόσο τραθήχηκε άπότομα άπ' τό παράθυρο, γιατί ής φάνηκε πως άκουσε βήματα. Παγομένη από φρίκη άφογκράστηκε, μα τίποτε δέν άκούγυόταν πεινά. 'Ισως, σκέφθηκε, θα έτριξε κανένα έπιπλο. Κιτάζε την ώρα κι' είδε πως ήταν πέντε και έλκοι πέντε. 'Όπου νάταν θα έπέστρεφε ή Φαίη... Ξαφνικά, έφερε άπότομα τά χέρια στην καρδιά ής. Αυτή ή φορά δέν είχε κάνει λάθος. Είχε άκούσει βήματα στην κάμαρα ής Φαίη. 'Ισως, σκέφθηκε, ή 'Ελση θυμήθηκε την τσάντα ής και γύρισε για να την πάρη.

—'Ελα λοιπόν, φώναζε θυμωμένη, γιατί κρύβεσαι; Ξέρω πως είσαι μέσα!

Μά δέν έλασε καμμιά άπάντησι.

'Ετοιμαζόταν να μιλήση πάλι, όταν άπό μακριά άκούστηκε ό ήχος ενός αυτοκινήτου κι' άμέσως σχεδόν ή έβθυση φωνή ής Φαίη. Προφανώς, αυτός που βρισκόταν στο δίπλανο δωμάτιο είχε άκούσει κι' αυτός, γιατί ή μίς Λούκ άκουσε ελαφρά, γρήγορα βήματα στον διάδρομο κι' έπειτα στις σκάλες.

—'Η 'Ελση θα κατέθηκε, σκέφθηκε, για ν' άνοιξη την πόρτα. Τί ποτηρό κορίτσι, Θεέ μου, μα θα ή διορθώσω έγω, την ψεύτρα!...

'Η μίς Λούκ βγήκε στο διάδρομο. Παραξενεύτηκε, γιατί τό φως ήταν σθημένο.

—Θέέ μου, τί κουτό πλάσμα αυτή ή 'Ελση! μουμουούρισε. Προσεκτικά, στα σκοτεινά, ή μίς Λούκ άρχισε να κατεβαίνη τις σκάλες. 'Αλλά και κάτω στο χάλ δέν όπνρχε φως.

Όστόσο, μέσα στο σούρουπο διέκρινε μία σκία, μία λεπτή σιλουέττα, σιμαμαζωμένη πίσω από την πόρτα ής εισόδου. Συγχρόνως με φρίκη είδε στο χέρι του άγνωστου ή λάμψη ενός φανακιού... Τώρα τά καταλάβαινε όλα!.. 'Ενοιωσε τά γονάτα ής να λυγίζουν... Θέλησε να φωνάζη, να ειδοποιή ή Φαίη, ής όποιας ή φωνή άκούγυόταν άπ' έξω, καθώς έλεγε:

...Σας ευχαριστώ, κ. άστυνόμη. Μην κάνετε τόν κόπο. 'Η θεία μου με περιμένει...

Τήν ίδια στιγμή άκούστηκε τό κουδούνι, και συγχρόνως ή μίς Λούκ είδε τόν άγνωστο που έτοιμαζόταν ν' άνοιξη. 'Η φωνή γυναικά προσπάθησε πάλι να φωνάζη: 'Φαίη, ήν μπής μέσα, φύγε!... Μα μόναχα μία πνιχτή φωνή βγήκε από τό χέλι ής της. 'Ο έγκληματίας όμας τήν άκουσε, γύρισε, την είδε κι' άρμησε για να χτύπηση πρώτα εκείνη...

'Η μίς Λούκ θέλησε να κρυφθή, να φύγη μπροστά στο φοβερό όπλο με τό όποιο ό άγνωστος την άπειλούσε, αλλά την ίδια στιγμή τό πόδι ής γλυστρήσε άπάνω στο σκαλοπάτι, όποιο τό ταπέτο δέν ήταν στερεωμένο και με μία φωνή φρίκης, κύλισε κάτω όλες τις σκάλες.

Με την άναποχή κομμένη, περιεμε τό χτύπημα τού φωνιά... 'Αλλά τό χτύπημα δέν έρχοταν.

Τότε, κύταζε όλόγυρα της κι' άντελήφθη πως με τόν δγκο τού σώματός ής είχε παρασύρει στο πέσιμό ής τόν κακοποιό. Τό ξυράφι είχε εσφυγή από τό χέρι του, κι' ό ίδιος κοιτόταν από κάτω ής, άναίσθητος, σαν ένας παντικός που τόν πατάει τό πόδι κανενός έλέφαντος. Τήν ίδια στιγμή, έπειδή δέν ής άνοιγαν, ή Φαίη ένοιωσε την πόρτα με τό κλειδί που κρατούσε άπάνω ής και μπήκε στο χάλ. Παραξενεμένη για τό άσυνήθιστο σκατάδι, έστρωσε τό κομμάτι τού ηλεκτρικού και αστασίμενη στάθηκε και κύταζε τό άλλόκοτο σύμπλεγμα Συγχρόνως άκουσε ή θεία ής, ή όποια έλεγε πέρησαν και θριαμβευτικά:

—Γρήγορα, Φαίη! Φέρε ένα χουινί να τόν δέσουμε. 'Επιασα τόν φωνιά και πρέπει να ειδοποιήσουμε την άστυνομία!

Πράγματι, έπειτα από λίγη ώρα, ή δύο γυναικές παρέδιδαν τόν τρομερό κακούργο στους άστυνομικούς που τούς είχαν καλέσει με τό τηλέφωνο.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΗΣ ΧΗΡΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 842)

Τζιακομέττι. Ξέρω έπίσης ότι αυτός όρισε τά φάρμακα που δινάτε στον άνδρα σας. 'Ε, λοιπόν, σ' ό κομοδίνο τού μακαρίτη, βρήκα δύο άδεια πένασινα, μουκαλάκια που είχαν φάρμακα. Φυσικά τά έστειλα άμέσως στην άναυσι. Και ζέρετε τώρα τί άνεκάλυμα; 'Οτι τό ένα από αυτά είχε μέσα ένα δρακόντικο δηλητήριο. 'Ανεκάλυμα έπίσης ότι σας τά είχε στείλει αυτά ό κύριος Τζιακομέττι... Καταλαβαίνετε λοιπόν! 'Ο κύριος Κορέλλι δολοφονήθηκε σιγά-σιγά, από σας, κυρία μου!... 'Ο γιατρός Τζιακομέττι εινε ό συννεόχος σας. Και τώρα, έμπρός. 'Ας μην άργούμε, γιατί ό καλός αυτός γιατρός μάς περιμένει στην άστυνομία, με δύο ώραία άτσάλινα βραχιόλια στα χέρια...

Κι' ό ντετέκτιβ ής 'Ασφαλιτικής 'Εταιρείας σηκώθηκε για να άδηγήση στην 'Ασφάλεια και την έγκληματική κυρία Κορέλλι, που είχε δηλητηριάσει τόν άνδρα της, για να πάρη την ασφάλεια ής ζωής του και να παντρευτή τόν ύποπτο γιατρό Τζιακομέττι.

ENTMONTΟ ΣΚΑΛΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 824)

ρα. 'Εγώ δέν είχα παρά να προσθέσω με τόσούλο μου, μέσα στο ταξί, τό «έπι άντι κ α τ α θ ο λ η η» και τό «ά ξ ι α δ ο λ λ α ρ ι α ι...!

Τό «κόλπο» μου είχε πετύχει. Μόλις έφτασα στη Βιέννη, πούλησα τό «μπρασέλ» σ' έναν 'Εβραίο κλεπταπόδογο τού ύποκόσμου αντί 4 χιλιάδων δολαρίων κι' άρχισα να ζω στην Αύστριακή πρωτεύουσα ως πριγκίπισσα Ειρήνη Καρκάβ, με τό ήθε έπιτυχία, ώστε δέν άργησα να έρω έναν θαυόπλουτο θαυμαστή, τόν θαρώνο 'Ομπεγαγίμ, ό όποιος μ' έγκατέστησε σ' ένα από τά μεγαλύτερα μεγάρια ής Βιέννης.

Μ' αυτή λοιπόν την έπιδέξια κλοπή, έκανα τό πρώτο μεγάλο όλημα ής τυχοδιωκτικής ζωής μου.

Σήμερα όμως, ή έπικίνδυνη αυτή άπατεών θρίσεται στις γυναικές φυλακές τού Βερολίνου.

ΓΙΑΝ ΝΤΡΑΓΚΟΜΠ